

Derek Prince: A LEGNAGYOBB PRÓBA

Előző két levelem lényege a MEGPRÓBÁLTATÁS témaköre volt. Először a *próbák céljával* foglalkoztunk, majd pedig, hogy *miként reagáljunk* a próbákra. A próbákról szóló utolsó levelem témája a *legnagyobb keresztény próbatétel*.

Ha most feltenném azt a kérdést mindegyikötöknek, hogy *Te személy szerint mit tartasz a legnagyobb keresztény próbatételnek?*, valószínűleg más és más válaszokat kapnék. Az én válaszom talán sokakat meglep, mégis több mint ötven év teljes idejű szolgálaton alapszik. Úgy hiszem, hogy a legnagyobb próba - amellyel valószínű, hogy szembekerülünk és a legkevésbé valószínű, hogy kiálljuk - a SIKER. Salamon így figyelmeztet: „*A dolgok vége jobb mint azok kezdete és a szellemében türelmes jobb, mint a szellemében büszke.*” (Prédikátor 7,8) Más szóval: nem attól leszel győztes, ahogy elkezded a versenyt, hanem attól ahogy befejezed.

Egy veterán kínai pásztor, aki több mint húsz évet töltött börtönben a hitéért, és nemrégiben az Úrhoz költözött, a következő megjegyzést tette: „Sok olyan embert láttam, aki jól kezdte, de keveset, aki jól is fejezte be.” Én ugyanezt tudom mondani.

Vizsgáljunk meg szemléltetés gyanánt néhány olyan izraeli királyt, akik sikeresek lettek.

Az első három király

Az első király, Saul, erős és kiemelkedő képességű fiatalember volt, aki karrierje korai szakaszában számos katonai győzelmet szerzett. Viszont amikor Isten az amalekiták ellen küldte őt, hagyta hogy az emberektől való félelem meghiúsítsa teljes engedelmisségét Isten parancsával szemben. Ezért Sámuel próféta azzal az üzenettel jött elé, hogy Isten elutasította őt, mint királyt. Saul problémájának a lényegét Sámuel üzenete pár szóval összefoglalja: „*Hát nem Izrael királya voltál már akkor is, amikor még kicsiny voltál a saját szemedben?*” (1.Sám.15,15). Amíg tehát Saul alázatos maradt, Isten meg tudta őt áldani. De amint gögössé vált, az Úr félreállította őt.

Ez mindnyájunkra nézve igaz. Amikor kicsik vagyunk a magunk szemében, van hely Isten nagysága számára. De amikor nagyokká válunk magunk előtt, nem hagyunk helyet Istennek, hogy rajtunk keresztül érvényesíthesse nagyságát.

Saul gögje tragikus véghez vezetett. Életének utolsó éjszakáján boszorkányhoz ment tanácsért, másnap pedig a csataterén öngyilkos lett.

A következő király, Dávid, Isten szíve szerint való férfiú volt. Éveken át menekültként tengődött, Saul király üldözte és vadászott rá. Mégis győztesen került ki mindebből és végül csodálatos bizonyosságot tett Isten mellett:

„*Az Úr megfizetett nekem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nekem. Mert megőriztem az Úrnak útjait és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől.*” (Zsolt.18,20-21)

Ám később Dávid megváltozott, és vele együtt a beszéde is:

„*Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engem az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engem.*” (Zsolt.51,1-2)

Mi történt vele? Mi változott meg? Dávid megtapasztalta a *teljes sikert*. Miután király lett egész Izrael felett és legyőzte minden ellenségét, a siker gyümölcseit ízlelgette. Nem ment már ki a csatába. Otthon maradt Jeruzsálemben, hogy szabadon kiélhesse magát kénye-kedve szerint.

Így hát habozás nélkül elcsábította Bethsábét, a szomszéd Uriás feleségét, majd megszervezte Uriás halálát, csakhogy elfedezze bűnét. A siker idején Dávid elfelejtette milyen elvek szerint élt, mielőtt király lett.

Hála Istennek, hogy Dávid végül megtért és Isten megbocsátotta bűnét. Azonban vétke mégis sötét árnyként vetült leszármazottjaira az őt követő nemzedékekben. Isten így figyelmeztette őt: „*Ezért a kard nem távozik majd házadtól...*” (2.Sám.12,10). Fontos megemlékeznünk arról, hogy Isten *megbocsátása* nem törli el szükségképpen a bűn minden *következményét*.

Dávid fia, Salamon, aki apját követte a trónon, Isten szeretettje és választottja volt. Mivel alázatosan elismerte, hogy bölcsességre van szüksége, Isten neki is gazdagságot és tisztességet adott. Az izraeli királyok közül

ő volt a legbölcsebb, leggazdagabb és leghíresebb. Mégis, minden bölcsessége ellenére nem állta ki a *siker* próbáját:

„És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajtották az ő szívét az idegen istenek után... Mert Salamon követte Astoretet a szidonbeliek istenét és Milkómot az ammoniták utálatos bálványát. És gonosz dolgot cselekedett Salamon az Úr szemei előtt...” (1.Kir.11,4-6)

A dicsőséges kezdet ellenére Salamon bálványimádóként halt meg.

Két másik király

Salamont követően a királyság két részre szakadt. Az északi, izraeli királyság *minden* uralkodója bálványimádó lett és az Úr elutasította őket. A déli országrész, Júda királyai közül többen szintén elfordultak az Úrtól és bálványimádásra adták fejüket. Azonban volt néhány valóban igaz király Júdában, de egyiknek sem sikerült tökéletesen átesni a siker próbáját.

Például Ezékiás elsöprő erejű reformokat vezetett be és helyreállította Jahve igazi imádását. Amikor Assíria királya Szenakherib ostromzár alá vette Jeruzsálemet, Isten beavatkozott és csodálatos szabadulással ajándékozta meg Ezékiást és népét.

Később, amikor Ezékiás halálosan megbetegedett, Isten nem csupán meggyógyította őt, hanem természetfeletti jelet is adott: visszafordította a nap járását. Ezen kívül további tizenöt évet ígért Ezékiásnak.

A csodálatos jel után Ezékiás hírneve elterjedt más nemzetekben is. Nagykövetek érkeztek Babilonból. Miután hízelgett büszkeségének a babiloniak figyelme, megmutatott nekik minden értéket királyságában. De ezért nem Istennek adta a dicsőséget!

A Szentírás két tanulságos megjegyzést tartalmaz Ezékiás viselkedésével kapcsolatban:

„De Ezékiás nem viszonzta a jót, az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodott...” (2.Krón.32,25)

„De mivel a babiloni fejedelmek követeivel megbarátkozott, akik ő hozzá küldettek, hogy megtudakozzák a csodálatos jelt, amely azon a földön lett, elhagyta őt az Isten, hogy megpróbálja, mi van az ő szívében.” (2.Krón.32,21)

Ezékiástól két dolgot tanulhatunk:

Először is, ha Isten különleges csodával ajándékoz meg téged, attól még nem leszel különleges személy; ez csak annyit jelent, hogy különleges Istened van. Másodszor, ha Isten visszavonja jelenlétét és látszólag nincs aktívan jelen az életedben, lehet, hogy éppen megpróbál, mert látni akarja, hogyan viselkedsz, amikor magadra maradsz.

Júda történelmének későbbi szakaszában újra egy igaz király, Jósiás emelkedett trónra. Ezékiáshoz hasonlóan szintén radikális reformokat vezetett be és helyreállította Jahve imádását, sőt még a bételi bálványimádó oltárt is leromboltatta.

Azonban Jósiás sikerei túlzottan magabiztossá tették őt és meggondolatlan dolgot művelt. Anélkül, hogy az Urat megkérdezte volna és törődött volna a komoly figyelmeztetéssel, szembeszállt Nékó fáraóval, Egyiptom királyával, és a csatában életét vesztette. Vele együtt Júda utolsó reménysugara is kihuny.

Sikeremberek az Újszövetségben

De mit találunk az Újszövetségben? Itt vajon más szabályok érvényesek? Vizsgáljuk meg a legkiemelkedőbb személyiségeket: Jézust magát és három vezető tanítványát, Pétert, Jánost és Pált. Ők hogyan végeztek?

Jézus természetesen egyedülálló – Isten tökéletes, büntelen Fia. Soha nem élt át kudarcot. Mégis kereszten függve végezte meztelenül, a gúnyolódó bűnösöknek kiszolgáltatva. A világ utoljára ezt látta Jézusból. Az ezt követő feltámadás és dicsőség csak az *„Istentől eleve választott bizonyságoknak”* jelentetett ki (Ap.Csel.10,41). A világnak viszont Isten soha nem akarta bizonyítani a feltámadást.

Na és Péter, a tizenkét apostol vezetője? A jó öreg tradíció szerint Péter is kereszten végezte. Saját kérésére fejjel lefelé feszítették meg, mert nem érezte magát méltónak ahhoz, hogy ugyanúgy szenvedjen, mint Ura.

János halálának körülményeiről nincsenek hiteles feljegyzések. Azt azonban tudjuk, hogy vénségére Patmosz kietlen, sziklás szigetére száműzték, ahol megkapta a Jelenések könyvében megörökített látomásokat.

Mi a helyzet Pállal? Ő maga írta le, hogyan élt apostoltársaival egyetemben:

„Mindez ideig éhezünk is, szomjazunk is, meztelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodva; ha szidalommal illetetünk, jót kívánunk, ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük; Ha gyaláztatunk könyörgünk: szinte a világ szemetjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig.” (1.Kor.4,11-13)

Végül, egy erőteljes és csodálatos szolgálat után, amely megnyitotta az evangélium számára az utat a pogány világ előtt, Pál láncra verve végezte egy hideg római zárkában. Néhányan még legközelebbi munkatársai közül is elhagyták őt. Onnan nyilvános kivégzésre vitték és lefejezték.

A Jézusról, Péterről, Jánosról és Pálról szóló feljegyzések azt jelentenék, hogy minden elkötelezett kereszténynek szükségképpen mártírhalált kell hálnia? Vagy hogy az elszánt keresztények nem lehetnek gazdagok? Korántsem! Azonban nagyon is hangsúlyoznak egy rendkívül lényeges dolgot: *soha ne engedjünk a világ szerinti siker csábításának.* Soha ne keressük a világ jóváhagyását. A népszerűség utáni vágy mindig veszélyes.

Jézus ez ellen komolyan figyelmeztetett. A farizeusoknak ezt mondta: *„...mert ami az emberek közt magasztos, az Isten előtt utálatos.”* (Luk.16,15)

A saját tanítványainak pedig: *„Jaj nektek, mikor minden ember jót mond felőletek. Apáik éppen így mondtak jót a hamis prófétákról.”* (Luk.6,26)

Az igazi siker titka

Magamban összehasonlítottam az ószövetségi öt királyt Jézusnak és tanítványainak sorsával. Mi lehet a titka – morfondíroztam – a tartós sikernek?

Az Úr két ígéhez vezetett. Elsőként Pál szavaihoz az első Korintusi levélben: *„de tanácsot adok úgy, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hűséges legyek.”* (1.Kor.7,25)

Megértettem, hogy ha hűséges akarok maradni, *teljes függőségben kell élnem az Úr kegyelmétől.* Nem bízhatok az értelmiségi háttérben, a szellemi ajándékaimban, a korábbi eredményeimben, a szolgálatban eltöltött években. Egyetlen dolog tud csak hűségben megtartani: *Isten kegyelme.*

Életem legnagyobb céljává kell tennem, hogy tudatosan és folyamatosan Isten kegyelmétől függjek. Őrizkednem kell mindentől, ami tompítja vagy elhomályosítja a függőség érzését. Különösen vigyáznom kell a büszkeség bármely formájára, ami lényegében nem más, mint az éntől való függőség.

Isten ezután az Úr Jézus szavaihoz vezetett: *„Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem”* (Ján.4,34)

Jézus eledele – életének és erejének forrása – az a céltudatos elhatározás volt, hogy a végsőig Isten akaratát cselekedte. Ez az *igazi siker*, amelyre neked és nekem egyaránt törekednünk kell.

Derek Prince

Forrás: www.radiosansz.hu